

Arrest

nr. 201 180 van 15 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan de verzoekende partij op 17 oktober 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, wordt op 13 mei 2014 in Italië erkend als vluchteling.

Verzoeker treedt op 19 september 2015 te Dilbeek in het huwelijk met H.G.N., die de Eritrese nationaliteit heeft en op 20 juli 2011 in België erkend werd als vluchteling.

Verzoeker heeft zich op 18 december 2015 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in zijn hoedanigheid van familielid van een onderdaan van een derde land die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen, als echtgenoot van H.G.N., van Eritrese nationaliteit en erkend vluchteling (bijlage 15*bis*).

Op 24 juni 2016 wordt beslist verzoeker in het bezit te stellen van een A-kaart.

Op 6 oktober 2016 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 19 juli 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 21 juni 2017 de verlenging van zijn verblijfskaart vraagt.

Met een schrijven van 27 juni 2017, betekend op 29 juni 2017, wordt verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsstukken over te maken.

Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: T. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Onbepaald

Geboortedatum: (...).1981

Geboorteplaats: D.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:³

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene werd op 30.06.2016 in kennis gesteld dat hij voor een volgende verlenging documenten diende voor te leggen waaronder bewijzen van voldoende bestaansmiddelen, dit eventueel aan de hand van loonfiches. Indien betrokkene of de partner een werkloosheidsuitkering zou genieten, dienden er bewijzen overgemaakt te worden dat het koppel actief op zoek is naar werk.

Op 21.06.2017 vraagt betrokkene verlenging van zijn verblijfskaart en uit de aangebrachte documenten blijkt het volgende : de referentiepersoon werkte van 01.10.2015 tot 05.04.2017 bij het ocmw op basis van art. 60; vanaf de stopzetting van het contract met het ocmw geniet het gezin werklozensteun tot op heden.

Betrokkene ondertekende op 29.06.207 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

-Enkel werd een werkloosheidsfiche overgemaakt waaruit blijkt dat het gezin werklozensteun geniet sedert april 2017. Verder werden geen andere stukken overgemaakt.

Betrokkene wist dus reeds uit het verleden dat er bewijs van regelmatige, stabiele en voldoende bestaansmiddelen dienen overgemaakt te worden. Uit de historiek van het dossier blijkt tevens dat de referentiepersoon gedwongen werd een job uit te voeren om alsnog haar echtgenoot de gezinsherenigingsprocedure te kunnen laten opstarten op 18.12.2015 door afgifte van een bijlage 15bis. Na het verstrijken van de periode van 6 maanden werden onderrichtingen verstuurd betrokkene in het bezit te stellen van een A-kaart met een geldigheidsduur van 1 jaar, waarin tevens de voorwaarden tot verlenging in vermeld stonden en aan betrokkene ter kennis gebracht werden.

Na de beëindiging van haar arbeidscontract op basis van art. 60 als werkervaringsklant bij het ocmw stopt de referentiepersoon met werken en geniet zij van een werklozensteun.

Tevens dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 18.07.2011 in België verblijft en sedert 20.07.2011 erkend werd als politiek vluchteling alsook sedert 25.10.2011 een inschrijving had in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur, gevolgd door een inschrijving in het bevolkingsregister. Uit de gegevens van dolsis blijkt tevens dat de referentiepersoon enkel gewerkt heeft van 10.2015 tot en met 05.04.2017 alsook dat de referentiepersoon in de periode van 25.10.2011 tot en met september 2015 geen enkel beroep heeft uitgevoerd.

Deze documenten tonen niet aan dat betrokkenen op een bijzondere manier reeds geïntegreerd zijn in België of grote moeite doen om geïntegreerd te geraken.

Het feit dat betrokkenen een gezin vormen in België, is geen reden om betrokkene automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart.

Het verblijf van betrokkene kan niet verder verlengd worden onder art. 10, omdat dit een voorwaarde is voor gezinshereniging, Zowel art. 8 EVRM, art. 12bis §5 en art 74/13 vreemdelingenwet kan niet als vrijgeleide dienen om zich vrij te stellen van de voorwaarden verbonden aan vreemdelingenrecht, in dit geval art. 10. De banden met de echtgenote blijven behouden.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 8 EVRM, van de artikelen 10, 11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In rechte

Artikel 11, §2 Vreemdelingenwet bepaalt:

- "§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

Artikel 10 vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

-(...)

§2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Toepassing in casu:

Eerste onderdeel:

De bestreden beslissing oordeelt dat de voorwaarden van artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet niet langer vervuld zijn, waardoor het verblijf van verzoeker ingetrokken wordt in toepassing van artikel 11, §2 Vreemdelingenwet.

Nochtans heeft verzoeker bewijzen neergelegd dat zijn echtgenote een werkloosheidsuitkering ontvangt sinds het einde van haar contract onder artikel 60 (OCMW-wet).

De bestreden beslissing vermeldt niet waarom deze uitkering onvoldoende zou zijn of niet in aanmerking zou kunnen worden genomen.

Er dient op gewezen te worden dat men een werkloosheidsuitkering slechts krijgt, indien men actief op zoek is naar werk.

Er volgt een schending van artikel 11, §2 en 10 Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht uit artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991.

Tweede onderdeel:

Artikel 11, §2 voorlaatste lid Vreemdelingenwet bepaalt dat "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst".

De bestreden beslissing pretendeert deze oefening te doen in de bestreden beslissing door te stellen dat verzoekers echtgenote enkel gewerkt heeft van oktober 2015 tot april 2017 en concludeert dat ze niet bijzonder geïntegreerd is. Artikel 11, §2 voorlaatste lid Vreemdelingenwet bepaalt nochtans geen criteria van bijzondere integratie om rekening te kunnen houden met de hechtheid van de gezinsband en de afwezigheid van banden met het land van herkomst.

Er zijn veel elementen waarmee de bestreden beslissing geen rekening houdt.

Ten eerste is er het feit dat zowel verzoeker als zijn echtgenote erkend vluchteling zijn uit Eritrea. Van banden met het land van herkomst kan er dus geen sprake zijn: ze kunnen er niet terugkeren. Het gezinsleven kan dus enkel in België worden voortgezet.

Ten tweede is er het feit dat verzoeker getrouwd is met Mevrouw N. H. G. (...). Dit is een bijzonder hechte gezinsband. Het gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote kan daarenboven nergens anders voortgezet worden: verzoeker is erkend vluchteling in Italië, zijn echtgenote is erkend vluchteling in België. Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend in België die onontvankelijk verklaard werd

omdat hij al erkend vluchteling is in Italië. Hetzelfde zou gelden voor zijn echtgenote zou ze naar Italië verhuizen.

Ten derde moet opgemerkt worden dat de echtgenote van verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Ze is in België sinds juli 2011. Eerst heeft ze Nederlands geleerd, een taal die ze nu beheerst. Ze heeft ook een inburgeringstraject afgelegd. Dankzij haar taalkennis werd haar een contract aangeboden door het OCMW. Ze heeft het volle contract uitgevoerd. Nu is ze op zoek naar ander werk, wat niet evident is als vluchteling.

Het feit dat de echtgenote van verzoeker werkloosheidsuitkering ontvangt is een bewijs dat ze actief op zoek is naar werk. Ze beweert daarenboven het bewijs van haar zoeken naar werk te hebben neergelegd bij de gemeente. Daar werd geen rekening mee gehouden door tegenpartij.

Om haar echtgenote te helpen heeft verzoeker eveneens getracht om te werken. Hij heeft een aanvraag voor een arbeidskaart C ingediend. Het werd hem echter geweigerd (stuk 2) omdat het Departement Werk & Sociale economie geen rekening heeft gehouden met zijn verblijfsrecht als gezinslid van een in België erkend vluchteling, maar met zijn verblijfsrecht als asielzoeker.

Met deze belangrijke elementen werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Er volgt een schending van artikel 11, §2 voorlaatste lid Vreemdelingenwet, maar ook van het zorgvuldigheidsbeginsel gezien de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze elementen die bekend waren van tegenpartij.

Derde onderdeel:

Conform artikel 8 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Volgens artikel 8 EVRM is de bestreden maatregel noodzakelijk op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

In casu wordt het gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote niet betwist.

Het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote kan enkel voortgezet worden in België. Het is ook zo dat verzoeker al gedurende bijna twee jaar toegelaten werd tot verblijf in België op basis van gezinshereniging.

De bestreden beslissing motiveert dat artikel 8 EVRM niet geschonden is omdat "de banden met de echtgenote blijven behouden". Door het verblijf van verzoeker in te trekken worden deze banden echter verbroken: verzoeker kan niet langer samenwonen met zijn echtgenote gezien hij geen verblijfsrecht meer heeft in België. De motivering van de bestreden beslissing is niet begrijpelijk.

De bestreden beslissing motiveert daarenboven niet waarom het proportioneel zou zijn om verzoeker te scheiden van zijn echtgenote.

Het verblijf van verzoeker intrekken vormt een schending van artikel 8 EVRM alsook van de motiveringsplicht uit artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 1 à 3 van de wet van 15 december 1980."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;
- Artikelen 10, 11 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 1 tot 3 van de Wet dd. 29.07.1991;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Artikel 11, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Terwijl artikel 10 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij documenten heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat haar gezin werklozensteun geniet sedert april 2017.

De verzoekende partij betwist de voormelde motivering van de bestreden beslissing ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht geoordeeld dat niet langer voldaan is aan de voorwaarde van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat uitdrukkelijk wordt bepaald dat verzoekende partij niet bewijst dat zij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften te voorzien en deze van zijn familieleden zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en geen rekening zou gehouden hebben met het feit dat verzoeker zijn echtgenote erkend vluchteling zijn, dat verzoeker gehuwd is met mevr. N. H. G. (...) en het feit dat laatstgenoemde goed geïntegreerd is in België.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk over voormelde elementen gemotiveerd:

“ Tevens dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 18.07.2011 in België verblijft en sedert 20.07.2011 erkend werd als politiek vluchteling alsook sedert 25.10.2011 een inschrijving had in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur, gevolgd door een inschrijving in het bevolkingsregister. Uit de gegevens van DOLSIS blijkt tevens dat de referentiepersoon enkel gewerkt heeft van 10.2015 tot en met 05.04.2017 alsook dat de referentiepersoon in de periode van 25.10.2011 tot en met september 2015 geen enkel beroep heeft uitgevoerd.

Deze documenten tonen niet aan dat betrokkenen op een bijzondere manier geïntegreerd zijn in België of grote moeite doen om geïntegreerd te geraken.

Het feit dat betrokkenen een gezin vormen in België, is geen reden om betrokkene automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart.

Het verblijf van betrokkene kan niet verder verlengd worden onder art. 10, omdat dit een voorwaarde is voor gezinshereniging.

Zowel art. 8 EVRM, art. 12bis §5 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet als vrijgeleide dienen om zich vrij te stellen van de voorwaarden verbonden aan het vreemdelingenrecht, in dit geval art. 10. De banden met de echtgenote blijven behouden.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen heeft afgewogen tegen de aard en hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, doch dat diende te worden besloten tot de intrekking van het verblijf.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde en om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

In zoverre verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de weigering van zijn C-kaart en aanhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met deze weigering, laat verweerder gelden dat dit niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de weigering van de C-kaart, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verzoekende partij voert in het enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: “EVRM”), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder merkt op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van haar partner. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754).

Te dezen toont de verzoekende partij een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van de verzoekende partij diende te worden ingetrokken, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen"

3.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt niet op

welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker werpt op dat hij bewijzen heeft neergelegd dat zijn echtgenote een werkloosheidsuitkering ontvangt en dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld waarom deze uitkering onvoldoende zou zijn of niet in aanmerking zou kunnen worden genomen.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende uiteengezet:

"De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene werd op 30.06.2016 in kennis gesteld dat hij voor een volgende verlenging documenten diende voor te leggen waaronder bewijzen van voldoende bestaansmiddelen, dit eventueel aan de hand van loonfiches. Indien betrokkene of de partner een werkloosheidsuitkering zou genieten, dienden er bewijzen overgemaakt te worden dat het koppel actief op zoek is naar werk.

Op 21.06.2017 vraagt betrokkene verlenging van zijn verblijfskaart en uit de aangebrachte documenten blijkt het volgende : de referentiepersoon werkte van 01.10.2015 tot 05.04.2017 bij het ocmw op basis van art. 60; vanaf de stopzetting van het contract met het ocmw geniet het gezin werklozensteun tot op heden."

In de bestreden beslissing wordt er verder nog op gewezen dat verzoeker naar aanleiding van de vraag om bijkomende informatie in het kader van het onderzoek van zijn dossier op basis van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet een werkloosheidsfiche overmaakte maar geen andere stukken.

Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking neemt bij gebrek aan bewijs van het actief op zoek zijn naar werk.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.3.1. Artikel 11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

(…)”

Artikel 10 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(…)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(…)

§ 2.

(…)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(…)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Hieruit volgt dat het niet volstaat dat de referentiepersoon die een werkloosheidsuitkering ontvangt actief werk zoekt. Hij dient ook te bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Verzoeker werpt op dat men een werkloosheidsuitkering maar krijgt indien men actief werk zoekt. Er wordt evenwel op gewezen dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat opdat de gezinshereniging kan worden toegestaan afzonderlijk het bewijs dient te worden geleverd dat de te vervoegen referentiepersoon actief werk zoekt. De Raad benadrukt dat verzoeker, ook al houdt het

verkrijgen van een werkloosheidsuitkering in beginsel in dat er sprake is van werkbereidheid en het zoeken naar werk, conform artikel 10 van de vreemdelingenwet bijkomend dient aan te tonen dat zijn echtgenote actief op zoek is naar werk. Bovendien wordt erop gewezen dat uit het gegeven dat men een werkloosheidsuitkering ontvangt niet *ipso facto* kan worden afgeleid dat men tevens actief zoekt naar werk nu het koninklijk besluit houdende de werkloosheidsreglementering van 25 november 1991 daartoe in vrijstellingen voorziet.

Een schending van artikel 10 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 11 van de vreemdelingenwet, § 2, vijfde lid luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende overwogen:

“Betrokkene ondertekende op 29.06.2007 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

-Enkel werd een werkloosheidsfiche overgemaakt waaruit blijkt dat het gezin werklozensteun geniet sedert april 2017. Verder werden geen andere stukken overgemaakt.

Betrokkene wist dus reeds uit het verleden dat er bewijs van regelmatige, stabiele en voldoende bestaansmiddelen dienen overgemaakt te worden. Uit de historiek van het dossier blijkt tevens dat de referentiepersoon gedwongen werd een job uit te voeren om alsnog haar echtgenoot de gezinsherenigingsprocedure te kunnen laten opstarten op 18.12.2015 door afgifte van een bijlage 15bis. Na het verstrijken van de periode van 6 maanden werden onderrichtingen verstuurd betrokkene in het bezit te stellen van een A-kaart met een geldigheidsduur van 1 jaar, waarin tevens de voorwaarden tot verlenging in vermeld stonden en aan betrokkene ter kennis gebracht werden.

Na de beëindiging van haar arbeidscontract op basis van art. 60 als werkervaringsklant bij het ocmw stopt de referentiepersoon met werken en geniet zij van een werklozensteun.

Tevens dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 18.07.2011 in België verblijft en sedert 20.07.2011 erkend werd als politiek vluchteling alsook sedert 25.10.2011 een inschrijving had in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur, gevolgd door een inschrijving in het bevolkingsregister. Uit de gegevens van dolsis blijkt tevens dat de referentiepersoon enkel gewerkt heeft van 10.2015 tot en met 05.04.2017 alsook dat de referentiepersoon in de periode van 25.10.2011 tot en met september 2015 geen enkel beroep heeft uitgevoerd.

Deze documenten tonen niet aan dat betrokkenen op een bijzondere manier reeds geïntegreerd zijn in België of grote moeite doen om geïntegreerd te geraken.

Het feit dat betrokkenen een gezin vormen in België, is geen reden om betrokkene automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart.”

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de echtgenote van verzoeker niet bijzonder geïntegreerd is, terwijl artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet nochtans geen criteria van bijzondere integratie bepaalt om rekening te houden met de hechtheid van de gezinsband en de afwezigheid van banden met het land van herkomst. Daargelaten de vraag of artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet in verdere criteria met betrekking tot de hechtheid van de gezinsband voorziet, wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de gezinsband van verzoeker zo wordt gemotiveerd dat *“(h)et feit dat betrokkenen een gezin vormen in België, (...) geen reden (is) om betrokkene automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart”* en dat *“(d)e banden met de echtgenote (...) behouden (blijven)”*.

Verzoeker werpt op dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zowel hijzelf als zijn echtgenote erkende vluchtelingen zijn uit Eritrea en dat zij aldus niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en dat het gezinsleven enkel in België kan worden verdergezet.

Er wordt evenwel op gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en de bestreden beslissing al zeker niet inhoudt dat verzoeker dient terug te keren naar Eritrea.

Voorts werpt verzoeker op dat geen rekening werd gehouden met zijn huwelijk, hetgeen een bijzonder hechte gezinsband inhoudt. Hij voert aan dat zijn gezinsleven enkel in België kan worden voortgezet omdat hijzelf een erkend vluchteling is in Italië, terwijl zijn echtgenote een erkend vluchteling is in België. Verzoeker laat gelden dat hij een asielaanvraag in België heeft ingediend, dewelke naar eigen zeggen onontvankelijk werd verklaard omdat hij reeds in Italië werd erkend als vluchteling, hetzelfde zou gelden voor zijn echtgenote indien zij naar Italië zou verhuizen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de gezinsband van verzoeker zo wordt gemotiveerd dat "(h)et feit dat betrokkenen een gezin vormen in België, (...) geen reden (is) om betrokkene automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart" en dat "(d)e banden met de echtgenote (...) behouden (blijven)".

Verzoeker stipt aan dat zijn echtgenote wel degelijk goed geïntegreerd is in België, nu zij hier verblijft sinds juli 2011, Nederlands heeft geleerd, een inburgeringstraject heeft afgelegd, gewerkt heeft bij het OCMW en op zoek is naar werk, wat niet evident is. Hij meent dat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker bewijzen van de actieve zoektocht naar werk van zijn echtgenote, van haar inburgeringstraject of van haar kennis van het Nederlands heeft overgemaakt aan het bestuur. Aldus blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte met een element dat hem ter kennis werd gebracht geen rekening zou hebben gehouden. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

"Na de beëindiging van haar arbeidscontract op basis van art. 60 als werkervaringsklant bij het ocmw stopt de referentiepersoon met werken en geniet zij van een werklozensteun.

Tevens dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 18.07.2011 in België verblijft en sedert 20.07.2011 erkend werd als politiek vluchteling alsook sedert 25.10.2011 een inschrijving had in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur, gevolgd door een inschrijving in het bevolkingsregister. Uit de gegevens van dolsis blijkt tevens dat de referentiepersoon enkel gewerkt heeft van 10.2015 tot en met 05.04.2017 alsook dat de referentiepersoon in de periode van 25.10.2011 tot en met september 2015 geen enkel beroep heeft uitgevoerd.

Deze documenten tonen niet aan dat betrokkenen op een bijzondere manier reeds geïntegreerd zijn in België of grote moeite doen om geïntegreerd te geraken."

Waar verzoeker opwerpt dat zijn echtgenote beweert het bewijs van haar zoeken naar werk te hebben neergelegd bij de gemeente wordt erop gewezen dat het zoals verzoeker zelf al aangeeft, gaat om een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of ondersteund door een begin van bewijs.

Verzoeker voert aan dat hij een aanvraag heeft ingediend voor een arbeidskaart C, hetgeen hem werd geweigerd (zie stukkenbundel verzoeker stuk 2) terwijl bij deze weigeringsbeslissing geen rekening werd gehouden met zijn verblijf als gezinslid van een in België erkend vluchteling, maar enkel met zijn verblijfsrecht als asielzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van dit gegeven op de hoogte was, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Een schending van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de bestreden beslissing wordt het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote niet betwist.

In dit verband wordt opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM op zich niet verhindert dat de Staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkenen een gezin vormen in België, is geen reden om betrokkene automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart.

Het verblijf van betrokkene kan niet verder verlengd worden onder art. 10, omdat dit een voorwaarde is voor gezinshereniging, Zowel art. 8 EVRM, art. 12bis §5 en art 74/13 vreemdelingenwet kan niet als vrijgeleide dienen om zich vrij te stellen van de voorwaarden verbonden aan vreemdelingenrecht, in dit geval art. 10. De banden met de echtgenote blijven behouden.”

Verzoeker werpt op dat zijn gezinsleven enkel in België voortgezet kan worden. Hij laat gelden dat hij inmiddels al gedurende bijna twee jaar werd toegelaten tot verblijf in België op basis van gezinshereniging. Verzoeker voert aan dat in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt uiteengezet zijn banden met zijn echtgenote wel degelijk worden verbroken, aangezien hij geen verblijfsrecht heeft in België. Voorts acht verzoeker een scheiding met zijn echtgenote disproportioneel.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM

tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Het stellen van een bestaansmiddelenvereiste en een verblijfsrechtelijke sanctionering houdt verband met een legitiem doel, met name het belang van het economisch welzijn van het land. De getroffen maatregelen moeten evenwel noodzakelijk zijn, met name is het proportioneel met het nagestreefde legitiem doel. Daarbij geldt een beoordelingsmarge.

Het Hof overweegt dat de beoordelingsmarge voor wat betreft het economische, fiscale of sociale beleid, en waarover de meningen binnen een democratische samenleving normaal gezien sterk kunnen verschillen, onvermijdelijk ruimer is (EHRM november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), §100. Zie in deze zin ook EHRM 11 juni 2013, Hasanbasic/Zwitserland, § 57-66; EHRM 25 maart 2014, Palanci/Zwitserland, § 58).

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing op onbegrijpelijke wijze oordeelt dat “*de banden met de echtgenote (...) behouden (blijven)*”. Hij werpt op dat net doordat zijn verblijf wordt ingetrokken de banden met zijn echtgenote worden verbroken omdat hij geen verblijfsrecht heeft in België. In dit verband wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Bovendien kan er nog op worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, weliswaar met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, beschouwde dat de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken geen onevenredige inbreuk vormt op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Ten slotte wordt erop gewezen dat het verzoeker vrijstaat om wanneer zijn echtgenote voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste, een nieuwe verblijfsaanvraag tot gezinshereniging in te dienen die gestaafd is met de nodige bewijsstukken. Hierbij wordt erop gewezen dat uit artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet volgt dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10 en 11 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de

staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET